

ROBYN CARR

Belofte voor later

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2014 Robyn Carr

Oorspronkelijke titel: *The Promise*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2015 HarperCollins Holland

Vertaling: Karin de Haas

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © HaizhanZheng / Canva

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1148 6

ISBN 978 94 025 6541 0 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze editie oktober 2022

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijknissen met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Langzaam reed Peyton Lacoumette door de hoofdstraat van Thunder Point langs allerlei kleine winkels en bedrijfjes, waaronder ook de huisartsenpraktijk. Ze reed net zo lang door tot ze op een rijk versierde smeedijzeren poort stuitte, die haast wel toegang moest bieden tot een landhuis.

Van de weg was het gebouw, dat schuilging achter overwoekerde heggen en ongesnoeide bomen, nauwelijks te onderscheiden. Ze stapte uit om door de spijlen van het hek te gluren, maar ze zag niet veel. Als ze een paar van haar broers bij zich had gehad, dan zouden ze misschien over de muur zijn geklommen om een kijkje te nemen, maar in de zomerjurk en op de sandalen die ze aanhad, zou dat niet lukken.

Ze nam weer plaats achter het stuur, keerde de auto en reed terug het plaatsje in.

De huizen zagen er niet nieuw uit, maar de straten en stoepen waren schoon, en aan de groepjes mensen die hier en daar stonden te kletsen kon je zien dat de bewoners het goed met elkaar konden vinden. Een aantal van hen staaarde naar haar auto. Het was een gloednieuwe rode Lexus, die belachelijk veel geld had gekost.

In steden als Portland en San Francisco en zeker New York maakten de mensen minder vaak een praatje op straat. Toch had ze met plezier op die plekken gewoond. In Bayonne, in Frankrijk, kwam het vaker voor, en leek het bijna een regel te zijn dat je nooit haast had. Dit plaatsje beviel haar meteen. Het deed haar denken aan een stadje dat in de buurt van de boerderij van haar familie lag, en natuurlijk aan Bayonne. Ze zag een vrouw die emmers vol kleurrijke bloemen voor haar winkeltje

uitstalde, een man die de stoep veegde, twee honden die waren vastgebonden aan een lantaarnpaal bij de ingang van het eetcafé – een gevlekte Deense dog en een yorkshireterriër, met een bak water tussen hen in. De hoofdstraat zag er schoon en vriendelijk uit.

Ze parkeerde de Lexus voor de huisartsenpraktijk en ging naar binnen. Zo rond het middaguur waren er geen patiënten, en de jonge vrouw achter de balie kwam overeind en begroette haar met een brede glimlach. ‘Hallo, wat kan ik voor je doen?’

‘Ik reed langs, en ik vroeg me af hoe ik het makkelijkst bij het strand kan komen.’

‘Via de haven,’ antwoordde de receptioniste. ‘Of via de strandbar van Cooper aan de andere kant van het strand, boven aan de heuvel. Vanaf Highway 10 loopt er een weg naar zijn zaak, en vanaf het terras kom je via een trap op het strand. Het is de beste plek om de zonsondergang te bekijken. Het is een prachtig gezicht om de zon achter die grote rotsen in de baai te zien verdwijnen. Volgens mij krijgt Cooper rond die tijd de meeste klanten.’

‘Ik zag de toegang tot het strand vanaf de weg, maar ik ben niet gestopt. Er wordt daar gebouwd...’

‘Ja, Cooper bouwt daar een huis, en wij ook, ernaast. Mijn verloofde en ik.’

‘Gefeliciteerd,’ zei ze. ‘Met de verloving, bedoel ik, niet met de bouw.’

De jonge vrouw lachte. ‘Daar mag je me ook mee feliciteren. Ik had nooit gedacht dat ik in een huis aan zee zou wonen.’

Ze keek de kleine wachtruimte rond. ‘De inwoners van Thunder Point voelen zich de laatste tijd zeker erg gezond.’

‘Vandaag is het een stuk rustiger dan normaal.’

‘Ben jij de dokter of de assistente?’

‘Gewoon de receptioniste. Dokter Grant is even weg, aangezien er toch geen patiënten waren. Wilde je hem spreken?’

‘Nee,’ zei ze lachend. ‘Dit leek me gewoon een goede plek om de weg te vragen.’

‘Ik ben Devon McAllister.’ De jonge vrouw stak haar hand naar haar uit.

‘Peyton Lacoumette, leuk je te ontmoeten.’ Ze schudde Devon de hand. ‘Ik ben opgegroeid op een boerderij in de buurt van Portland, in het Mount Hood-district. Ik wist niet eens dat dit plaatsje bestond.’

‘Het ligt een beetje afgelegen, maar dat bevalt ons prima. Er zijn maar twee toegangswegen – via het strand vanaf het huis van Cooper, en de slingerweg vanaf de 101, in noordelijke richting. Zo heb jij ons vast ook gevonden; er staat een bord bij de afslag. De mensen hier dreigen steeds dat bord weg te halen.’ Devon lachte. ‘Natuurlijk doen ze dat niet echt, maar ze zouden de verborgen schoonheid van deze plek het liefst verborgen houden.’

‘Wat doen de mensen hier zoal?’ vroeg Peyton.

‘Uiteraard zijn er veel vissers. Sommige mensen runnen een kleine zaak, en anderen werken daar, zoals ik. Mijn verloofde is sportleraar aan de middelbare school. En dan zijn er nog een heleboel mensen die buiten het plaatsje werken, in Bandon, Coquille, North Bend.’

‘Op de klif zag ik een heel groot huis staan, of een gebouw. Echt enorm.’

‘Dat is een leegstaand landhuis. Er doen allerlei legendes de ronde, waarin het een rol speelt. Vroeger, voor mijn tijd, woonde er een rijke familie, de Morrisons. Ze raakten al hun geld kwijt, en de zoon bracht iemand om en verdween achter de tralies. Hij was nog maar een tiener. De enige moord die ooit in dit plaatsje is gepleegd, naar het schijnt.’

‘Waarom doet niemand iets met het huis?’ vroeg Peyton.

‘Ik denk omdat het zo groot is – niemand kan het zich veroorloven om erin te wonen.’

‘Hoe groot is het precies?’

Devon haalde haar schouders op. ‘Groot genoeg voor een complete countryclub. Gigantische vertrekken, een heleboel slaapkamers en badkamers, een keuken waarin je voor een restaurant zou kunnen koken, een enorm stuk land eromheen. Het enige andere gebouw op de klif is de vuurtoren – de zee is daar erg verraderlijk.’

‘Woon je hier al je hele leven?’ vroeg ze.

‘Hemel, nee.’ Devon lachte. ‘Ik kom uit Seattle, dus eigenlijk ben ik een stadsmeisje. Maar dit plaatsje heeft iets... De mensen zijn aardig, maar het is meer dan dat. Het gaat ook om het gevoel dat je hier krijgt. Het is veilig, je voelt je geborgen. Misschien omdat je hier echt met een doel naartoe moet komen, je komt er niet zomaar terecht. Ik heb nooit eerder in zo’n klein plaatsje gewoond. Maar ik ontmoette mijn verloofde en ik vond deze baan, en moet je me nu eens zien.’ Ze glimlachte.

‘Maar wie runt de praktijk? Is er maar één dokter?’

‘Op dit moment werken dokter Grant en ik hier met zijn tweeën, maar hij is op zoek naar een collega of een praktijkassistente. Hij wil geen grote praktijk, maar het zou enorm schelen als er nog iemand bij was die recepten kon uitschrijven of wonden kon hechten. Er komen steeds meer patiënten bij, en dokter Grant hoopt de praktijk verder uit te kunnen breiden. Het mooiste zou zijn als we een dokterspost hadden die vierentwintig uur per dag bereikbaar is, maar daar heb je meer ruimte en personeel voor nodig. Volgens dokter Grant is dat meer iets voor de toekomst.’

‘Bevalt je baan je?’

‘Ik ben gek op mijn werk. En ik ben gek op dokter Grant.’

Peyton trok een wenkbrauw op en glimlachte. ‘Vindt de sportleraar dat wel goed?’

Devon lachte. ‘Spencer is ook gek op dokter Grant! Dit plaatsje, mijn baan – het past allemaal perfect bij ons. Spencer heeft een zoon van elf, Austin. En ik heb een dochter van vier, Mercy heet ze.’

‘Kun je het goed vinden met je aanstaande stiefzoon?’

‘Austin is een geweldig joch. Mercy aanbidt hem, en hij is heel lief voor haar.’

‘Jullie boffen maar. Het kan heel lastig zijn, zo’n samengesteld gezin.’

‘We boffen zeker.’

‘Wat als dokter Grant geen partner vindt?’ vroeg ze.

‘We redden ons wel,’ antwoordde Devon. ‘Op de een of andere manier. Alleen... Nu ja, dokter Grant helpt vaak in andere klinieken, en hij is zowat elk weekend oproepbaar. Dat is zwaar. Hij zou graag wat meer tijd doorbrengen met zijn gezin.’

‘Dus hij is ook nog eens een toegewijde vader?’

‘Absoluut. Bovendien doet hij vrijwilligerswerk bij de American footballclub, als sportarts. Thunder Point is geen welgesteld plaatsje, en het footballteam is erg belangrijk voor de mensen. Schoolprogramma’s en sport zijn zo’n beetje de enige twee dingen die je hier in je vrije tijd kunt doen, en getalenteerde scholieren doen hard hun best om een sportbeurs te verdienen. Op Spencers vorige school, een grote rijke middelbare school in Texas, hadden ze een gediplomeerde trainer en een eigen fysiotherapeut. Dat kunnen we ons in Thunder Point niet veroorloven, en dus zijn vrijwilligers als dokter Grant heel belangrijk. Het zou leuk zijn als je kennis met hem kon maken.’

‘Devon, wil je me heel even excuseren? Ik moet even iets pakken...’

‘Natuurlijk. Wil je koffie?’

‘Nee, dank je.’ Ze wierp Devon over haar schouder een glimlach toe terwijl ze de deur uit liep naar haar auto. Even later kwam ze terug met een aktetas. Ze opende de tas op Devons balie en haalde er een dunne krant uit. ‘Ik logeer in een vakantiehuisje in Coos Bay, en daar zag ik deze advertentie, alleen wist ik niets van dit plaatsje. Dus vatte ik het plan op om een kijkje te gaan nemen en mijn cv af te geven.’

Devon wierp een blik op het cv en keek Peyton toen met verbaasd opengesperde ogen aan.

‘Ben je praktijkassistente?’

‘Ik heb drie jaar voor een cardioloog gewerkt. Een heel drukke baan. Nu hoop ik iets te vinden wat een beetje rustiger is.’

Devon zweeg even. Toen zei ze: ‘Dus je bent niet zomaar op doorreis.’

‘Nou ja, het had gekund. Ik ben nog niet echt op banenjacht. Ik heb nog nergens gesolliciteerd.’

‘Waarom ben je bij je vorige praktijk weggegaan?’

‘Ik werd vervangen, maar ik heb een prima aanbevelingsbrief meegekregen,’ zei ze. ‘Misschien zou jij zo vriendelijk willen zijn mijn cv aan dokter Grant te geven? Mocht hij interesse hebben, mijn telefoonnummer en e-mail staan erop.’

‘Dat zal ik doen,’ beloofde Devon. ‘Jij stiekemerd.’

Ze lachte. ‘Wees alsjeblieft niet boos, Devon. Ik zou mijn cv nooit achterlaten als dit plaatsje me niet zo goed zou bevallen.’

‘Je hebt de dokter nog niet ontmoet.’

‘Maar jij bent gek op hem,’ zei ze. ‘Zelfs je verloofde is gek op hem.’

‘Wie is er gek op mij?’ vroeg een mannenstem.

Peyton keek op. In de deuropening die naar de achterkant van de kliniek leidde, stond een zeer aantrekkelijke man van achter in de dertig. Hij droeg een verschoten spijkerbroek en een geel overhemd met een open kraag en opgerolde mouwen.

Hoewel hij duidelijk de vijfendertig was gepasseerd, had hij een jongensachtige uitstraling. Daarentegen was zijn lichaam op en top dat van een man, met brede schouders, gespierde armen en grote handen. Zijn blauwe ogen waren diep en door-dringend.

Devon keek over haar schouder. ‘Mag ik je voorstellen aan dokter Scott Grant, die kennelijk zojuist door de achterdeur naar binnen is geslopen.’

De man deed een stap naar voren. ‘Het is me een genoegen,’ zei hij. ‘Miss Stiekemer, was het niet?’

‘Peyton Lacoumette.’ Ze schudde hem de hand. ‘Ik zag jullie advertentie in de krant, en nadat ik een poosje met Devon had gepraat, besloot ik mijn cv achter te laten. Ik ben praktijkassistent.’

‘O ja?’ Hij nam het cv van haar aan en wierp er een blik op. ‘Ik ben bezig gesprekken te voeren met kandidaten.’

‘Ik hoor het graag als u denkt dat ik geschikt ben,’ zei ze. ‘Ik houd een poosje vakantie in Coos Bay.’

Zonder op te kijken van haar cv vroeg hij: ‘Heb je nu tijd voor een gesprek?’

‘Eh... jawel.’ Ze lachte een beetje ongemakkelijk. ‘Ik verwachtte alleen niet... Ik heb me niet gekleed op... Jazeker heb ik tijd.’

‘Mooi,’ zei hij. ‘Loop maar even mee naar achteren.’ Hij draaide zich om, zodat ze hem kon volgen.

Scott staarde lange tijd naar het cv, op zoek naar onvolkomenheden. Als hij naar de vrouw tegenover hem zou kijken, zou hij niets dan perfectie zien, en dat bracht hem van zijn stuk. Tenslotte was ze alleen een sollicitante. Toegegeven, ze was erg knap, maar niet het type dat normaal gesproken zijn aandacht trok. Doorgaans voelde hij zich aangetrokken tot blondines,

zoals zijn overleden vrouw. Deze vrouw had donker haar, donkere ogen en een licht getinte huid. Haar haar was lang en steil en leek wel een gordijn van zijde. Was ze Spaans? Mexicaans? Siciliaans? Ze had grote ogen en perfect gevormde wenkbrauwen. Haar lichaam was slank en strak; ze zorgde duidelijk goed voor zichzelf. Het viel hem op dat ze heel fraaie sleutelbeenderen had. Sleutelbeenderen, Scott? Meen je dat nou? Hij durfde nauwelijks op te kijken. Misschien kon hij zich een stukje naar voren buigen om haar voeten en haar enkels te bekijken. Hij hoopte dat die in elk geval dik zouden zijn en er raar uit zouden zien, maar hij wist al dat dat niet het geval zou zijn.

‘Lacoumette,’ zei hij. ‘Interessante naam.’

‘Het is een Baskische naam. Oorspronkelijk uit Zuid-Frankrijk. Het grootste deel van het Baskische bloed in mijn familie is Spaans, maar de naam komt uit het noordelijke deel van Baskenland en is al heel oud. Mijn ouders zijn tweede generatie Amerikanen. Ze hebben een boerderij in de buurt van Portland.’ Ze zweeg even, schraapte toen haar keel. ‘Hebt u vragen over mijn cv, dokter Grant?’ vroeg ze toen.

‘Zo te zien heb je veel ervaring,’ zei hij. ‘Dit is een van de indrukwekkendste cv’s die ik ooit heb gezien.’

‘Twaalf jaar,’ zei ze. ‘Ik heb in twee praktijken en twee ziekenhuizen gewerkt, en een jaar in een kleine kliniek in Bayonne, in Frankrijk.’

‘Frankrijk?’

‘Een oude kliniek midden in Baskisch gebied. Ik wilde zien waar mijn voorouders vandaan kwamen. De helft van de mensen daar is waarschijnlijk op de een of andere manier familie van me.’ Ze glimlachte haar prachtige witte tanden bloot. Ze was werkelijk beeldschon.

‘En waar ligt je voorkeur? Werken in een privépraktijk of in een ziekenhuis?’

‘In een ziekenhuis is het werk interessanter. Maar in een praktijk word je weer beter betaald.’

Scott wist dat ze, met haar ervaring, op de juiste plek waarschijnlijk meer kon verdienen dan hij momenteel deed. ‘Heb je wel goed om je heen gekeken? Dit is maar een eenvoudige praktijk.’

‘Het gaat me niet om het geld,’ zei ze. ‘Waarom fronst u zo?’

Zat hij naar haar te staren? Hij riep zichzelf tot de orde. ‘Het was niet mijn bedoeling om zo geprikkeld te reageren,’ zei hij. ‘Alleen...’ Hij haalde diep adem. ‘Ik zal open kaart met je spelen. Toen ik de kliniek opende, had ik bijna geen cent. Ik hanteer een heel strikt budget. Ik ben bang dat ik je niet het salaris zal kunnen bieden dat je verwacht.’

Ze hield haar hoofd schuin en trok haar wenkbrauwen op. ‘Ik heb geen enkele verwachting uitgesproken.’

Hij beseftte dat hij haar niet wilde zien vertrekken, maar hij wist ook dat hij niet over de middelen beschikte om haar over te halen te blijven. Hij legde zijn handen ineengevouwen op het cv en glimlachte naar haar. ‘Wat heeft je naar Thunder Point gebracht?’ vroeg hij.

‘Uw advertentie.’

‘Hoe heb je die gevonden, als je uit Portland komt?’

‘Gewoon, in de krant,’ antwoordde ze lachend. ‘Toen ik mijn laatste baan opzegde, besloot ik de tijd te nemen om nieuw werk te zoeken, omdat ik niet precies wist wat ik wilde gaan doen. Bovendien heb ik de laatste jaren weinig vrije dagen opgenomen. En dus nam ik vakantie. Ik ben een poosje bij mijn ouders geweest, en daarna ben ik langs de kust gaan rijden – eerst naar Canon Beach, toen naar Coos Bay. Toevallig viel mijn oog tijdens het lezen van het plaatselijke weekblad op de vacatures. Ik zag jullie advertentie en ik werd nieuwsgierig. Ik had nog nooit van Thunder Point gehoord. Eigenlijk was ik van plan me over

een paar weken in te schrijven bij een uitzendbureau. Ik voel me meer op mijn gemak in de grote stad. Dit had ik nooit verwacht – een spontaan sollicitatiegesprek in een klein plaatsje. Ik dacht aan San Francisco of Seattle...'

'Aha,' zei hij. 'De westkust bevalt je.'

'Inderdaad, en ik heb er familie wonen. Ik overwoog om weer in een ziekenhuis te gaan werken,' vervolgde ze. 'Eigenlijk was ik helemaal niet op zoek naar een baan in een kleine praktijk. Een beetje te knus, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik ben opgegroeid in een piepkleine boerengemeenschap, en ik heb al jaren niet meer in een dorp gewerkt.'

'Een kleine praktijk en een dorp hebben zo hun voordelen,' merkte hij op. 'Zelf ben ik bij wijze van experiment van een grote stad naar een klein plaatsje verhuisd, in de hoop dat het me zou bevallen. Je hebt gelijk, het is knus. Mijn patiënten zijn mijn vrienden vice versa. Als huisarts in een dorp heb je een heel andere rol dan in de stad. In de stad verwijst je vooral door, maar hier doen we veel meer zelf. Voor veel mensen is het lastig een eind te reizen om een specialist te bezoeken. Vaak zijn ze niet voldoende verzekerd. Wat ze nodig hebben, is een goed plaatselijk medisch team.'

'En dat is de reden dat u hier praktijk houdt, om goede medische zorg te bieden? Dat klinkt heel altruïstisch.'

'Ook omdat het me goed leek voor mijn kinderen. En omdat de beide grootmoeders, allebei weduwe, me een tikje te opdringerig werden. Ik kon wel wat lagere doseringen van hun bemoeienis gebruiken. Dat waren mijn oorspronkelijke beweegredenen, maar inmiddels heb ik het hier erg naar mijn zin. Vertel eens, waarom overweeg jij naar een plaatsje als Thunder Point te verhuizen?'

'Het is rustig,' antwoordde ze. 'Ik denk dat het me heel goed zal bevallen, voor een poosje.'

‘Voor een poosje?’

‘Als u me een baan aanbiedt en ik die aanneem, dan ga ik een verplichting aan. En daar zal ik me aan houden.’

‘Waarom ben je weggegaan bij je oude werkgever?’

‘Ik werd vervangen,’ zei ze. ‘De dokter wilde iemand anders op mijn plek hebben.’

‘En als ik hem bel, krijg ik dan hetzelfde verhaal te horen?’

‘Dat durf ik niet met zekerheid te zeggen. Hij had het idee dat we als team alles eruit gehaald hadden wat erin zat, en dat het tijd was om het een en ander te veranderen. Hij zal u in elk geval vertellen dat ik mijn werk uitstekend deed.’

Scott nam even de tijd om hierover na te denken. ‘Zie jij het ook zo?’

‘Nee. Dat is wat hij zegt.’

‘Maar er is nog een ander verhaal?’

‘Hij heeft iets met een verpleegster die hem ervan heeft overtuigd dat zij mijn werk ook prima kan doen. Ik weet niet of dat zo is, dat zal moeten blijken. Kennelijk kunnen die twee niet genoeg van elkaar krijgen. Ik vermoed dat het haar niet beviel dat ik nog in de praktijk rondliep nadat zij iets met de dokter had gekregen.’

‘Beetje jaloers?’

‘Of paranoïde. Ik had totaal geen belangstelling voor haar vriendje. Maar het geeft niet, ik was wel toe aan een verandering.’ Ze zweeg even. ‘Laat ik hier maar meteen duidelijk over zijn, voordat er gespeculeerd wordt. Ik zoek een baan. Géén man. In mannen ben ik niet geïnteresseerd.’

Nou, duidelijker kon haast niet. Hij kuchte een beetje. ‘Je windt er geen doekjes om.’ Hij glimlachte. ‘Je bent opvallend open over persoonlijke kwesties.’

‘Ik wilde niet onbeleefd zijn – ik hoop dat het niet zo overkomt. Het lijkt me gewoon beter om eerlijk te zijn over zaken

die een probleem kunnen vormen. Dit is geen onderwerp waar ik graag over praat, maar ik heb echt geen zin in gedoe.'

Hij grijnsde. 'De mannelijke inwoners van Thunder Point zullen erg teleurgesteld zijn.'

'Ze overleven het wel.'

'Vast wel. Hoewel, niet zonder...'

'Niet zonder wat?' vroeg ze met gefronste wenkbrauwen.

Het zou onprofessioneel zijn om te zeggen: niet zonder hun fantasie de vrije loop te laten.

'Niet zonder spijt,' zei hij. 'Je zult zien dat het levensonderhoud in dit plaatsje weinig kost.' Hij schreef een getal op een stukje papier en schoof dat naar haar toe. 'Dit is het maand-salaris dat ik kan bieden.'

Ze staaarde naar het papiertje en hapte naar adem. 'Is het levensonderhoud hier soms grátis?'

Hij stond op. 'Denk er maar even over na, dan doe ik navraag bij dokter...' Hij keek op haar cv. '...Ramsgate.' Hij stak haar zijn hand toe. 'Dank je wel voor het gesprek.'

Ze kwam ook overeind en schudde hem de hand. 'Graag gedaan. Volgens mij was het voor ons allebei een onverwachte ontmoeting.'

'Dat was het zeker. Kun je trouwens goed met kinderen overweg?'

Ze verstijfde, alsof ze de vraag beledigend vond. 'Ik ben de oudste van acht, en ik vind dat ik prima met kinderen overweg kan. Maar ik ben niet van plan als oppas te gaan werken. Wat is het verband met de vacature?'

Hij lachte zachtjes en stak zijn handen in zijn zakken. 'Dit is een klein plaatsje, en de meeste patiënten die we te zien krijgen, zijn kinderen en bejaarden.'

Haar gezicht ontspande. 'O. Natuurlijk. Dat had ik kunnen weten.'

Hij volgde haar naar de receptieruimte en wachtte terwijl Peyton en Devon wat met elkaar kletsten. De twee gedroegen zich als vriendinnen, bedankten elkaar voor het gesprek en spraken af elkaar snel weer te zien. Hij vroeg zich af wat er in Peytons hoofd omging. Voelde ze zich soms tot Devon aange-trokken? Nee, die indruk kreeg hij niet. Ze leek zich gewoon meer bij Devon op haar gemak te voelen dan bij hem.

Hij keek haar na toen ze vertrok en in de dure auto stapte die voor de kliniek stond geparkeerd.

‘Mooie wagen, zeg,’ merkte Devon op.

‘Nou en of. Ik hoop niet dat ze hem op afbetaling heeft ge-kocht.’

‘Hoezo?’

‘Omdat ik haar een salaris heb geboden waar ze dat ding nooit van kan betalen. Dat is een LS 600. Te koop vanaf een ton.’

Devon keek hem verbijsterd aan. ‘Denk je dat ze de baan aanneemt?’

‘Van zijn leven niet,’ zei hij. Toen draaide hij zich om en keerde terug naar zijn spreekkamer.